

HAJDU MÁRIA

Talán a végzet

Kezdet voltál, s talán a végzet,
tőled kaptam mindazt, mit érzek.
Te oltottad belém a vágyat.
kertész, ahogy oltja az ágat.

Tőled kaptam mindazt, mit érzek,
tőled boldog a szív és a lélek.
Örök nyárban fürdik az arcom,
esernyőmet már nem én tartom.

Te oltottad belém a vágyat,
messze rohant tőlem a bánat.
Szívem kulcsát rég elrejtetted.
Hová is tetted? Elfelejtetted.

Kertész ahogy oltja az ágat,
türelmesen szerelmünk' vártad.
Neked adtam, tiéd lett végleg,
kezdet voltál, s talán a végzet.

Hallod, anya?

Levelibéka hívja a párját,
csőben erősíti fel a hangját.
Apró leányka feszülten figyel.
szemével kérdez:
– Mondd, anya mi ez?
– Béka a csőben, onnan kiabál.
Mosollyal arcán szól a kisleány:
– Hallod, anya? A béka telefonál!

Szívemben érzem

Nem tudom, mit ér e földdarab,
mi vonz és mi tart ez ég alatt.
miért erősek a gyökerek,
őseim miért itt öregszenek.

Nem tudom, hová is mehetnék,
hogyan lenne más föld a menedék,
hogyan is érthetnék idegen szót...
Szívemben érzem az igazat s jót!

Ott él a fa, ahol magja sarjad,
ott ringat fészket, s szél a gallyat.
Bárhol is repül a kismadár,
fészkére mindig hazatalál!

Földi kvartina

(részlet)

A földi élet csak egy pillanat,
mi a pusztulásból eddig kimaradt,
mit eltértek a néma csillagok,
s az öreg idő egyszer itt hagyott.

Elveszett jelen

Ösztönös élet, lüktet a véred,
szívedbe markol a múltó idő.
Lábadon súlyok, karodnak túl sok,
derékba törik a régi erő.
Őszülő hajad hullik, vagy marad:
elavult vagy már, nem oly menő.
Élénkül múltad, bár nem is tudtad,
hová lett mára a jelen idő...